

Stubbjær Pedersen (CD):

Det kan sikkert ikke overraske nogen, at centrum-demokraterne er særdeles tilfredse med det forhandlingsresultat, som her er opnået, og som på trods af hr. Stavads mislykkede forsøg på at forklare noget andet allerede på nuværende tidspunkt har skabt sikkerhed for omkring 8 mia kr. i budgetforbedringer, selv om finanslovforslaget først skal vedtages ved juletid.

Disse meget store og meget vigtige budgetforbedringer er blevet skabt på en socialt særdeles afbalanceret måde, sådan at de grupper i vort samfund, der økonomisk har det vanskeligst, ikke alene slipper billigst, ikke alene kommer til at betale mindst til budgetforbedringerne, men direkte får mere. Det gælder i høj grad børnefamilierne, men det gælder også dem af vore medborgere, der er henvist til at leve af kontanthjælp, idet også denne gruppe på trods af budgetforbedringerne på næsten 8 mia kr. får mere til sig selv i en række situationer.

Det er vel, når alt kommer til alt, netop disse ting, der gør, at det er så vanskeligt for socialdemokratiet at acceptere, at det lykkedes regeringen, lykkedes det radikale venstre, lykkedes fremskridtspartiet at blive enige om så store budgetforbedringer, uden at det på nogen som helst måde er gået ud over de mennesker, der i forvejen har det vanskeligt, tværtimod. Det er det, der gør, at socialdemokratiet rigtig brokker sig over disse ting uden faktisk at komme med noget konkret, for det har ikke rigtig noget alternativ at stille op. Man får faktisk det indtryk, at det, der er i vejen, i virkeligheden er, at socialdemokratiet er rigtig godt gammeldags jaloux på regeringen, fordi det er lykkedes. Socialdemokratiet har ikke rigtig noget at hænge sine anklagepunkter op på, for det kan ikke råbes ud til forsamlingen, som det tidligere har forsøgt, at der er noget asocialt i dette. Det er da også derfor, socialdemokratiet forsøger at forklare, at partiet direkte eller indirekte har været med i forhandlingerne og har haft indflydelse på dem. Det er selvfølgelig forkert.

Udskrivningslovforslaget, som vi behandler her, har ligesom været krumtappen i forhandlingerne og har gjort det muligt at opnå dette forlig. Jeg synes, at såvel det radikale venstre som fremskridtspartiet fortjener me-

gen ros for, at de er gået så langt. De er gået fra nogle principper, nej, ikke principper, men de er gået længere, end de ellers ville gøre. De har vist ansvarlighed og forstået, at det var vigtigt, at vi fik disse ting på plads. Det var vigtigt, at vi nu fik ro og stabilitet og dermed sikrede, at hjulene i samfundet kunne fortsætte at rulle og kunne komme yderligere i gang. Der er ingen tvivl om, at efterhånden som dette skrider frem, vil vi kunne mærke det. Vi vil kunne mærke det på børsen, vi vil kunne mærke det på renten, og dermed kan vi hjælpe byggeriet, som socialdemokratiet jo også går så meget op i.

Jeg skal sige om ændringsforslagene, at centrum-demokraterne naturligvis kan stemme for de af ministeren stillede. Vi kan ikke stemme for forslaget om at hæve skatteloftet til 73 pct., det vil vi gå imod. Jeg vil anbefale, at vi hurtigt får vedtaget disse forslag og kommer videre.

Knud Lind (FP):

Fremskridtspartiet havde gerne medvirket til betydelig større forhøjelser af personfradragene end det, partiet har forhandlet sig frem til. Men da fremskridtspartiet stadig væk er det eneste parti, der vil gennemføre skattelettelse ved forhøjelse af personfradragene, har dette altså ikke været muligt. Under de givne omstændigheder er fremskridtspartiet derfor godt tilfreds med de skattelettelser, der i forhold til regeringens oprindelige forslag nu bliver gennemført.

Fremskridtspartiets mærkesag er og har altid været at få gennemført bundgrænseforhøjelser, og det er alene fremskridtspartiets fortjeneste, at der nu bliver gennemført bundgrænseforhøjelser for både kommuneskattens og statsskattens vedkommende.

Til hr. Stavad vil jeg kun sige: hvordan ville skatteestigningerne have set ud, hvis socialdemokratiet havde fået regeringsmagten, det vil sige, hvis dette forlig var gået i vasken? Jeg er sikker på, at det ikke var blevet bedre, i særdeleshed når man tænker på, at den eneste gang, regeringen er faldet for fristelsen til at indgå et skattemæssigt forlig med socialdemokratiet, gik det ud over pensionskasserne.

Når man skal vurdere, om et puslespil er rigtigt sat sammen, så kan det ikke nytte, at man stirrer sig blind på en enkelt brik i pus-